Dosarul nr. 3-1476/2025
2-25083385-12-3-12062025-1

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

09 aprilie 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chişinău (sediul Rîșcani)
în componenţă:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Veaceslav Martînenco
grefier Nicoleta Mamaliga

examinând în ședință de judecată publică, cauza de contencios administrativ intentată la acțiunea depusă de Pantaz Vladislav împotriva Uniunii Avocaților din Republica Moldova, Comisia pentru etică și disciplină, terț Dogaru Tudor, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil,-

a c o n s t a t a t:

Argumentele participanților la proces:

La 12.03.2045, reclamantul Pantaz Vladislav, a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Uniunii Avocaților din Republica Moldova, Comisia pentru etică și disciplină, terț Dogaru Tudor, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, la data de 12.05.2025, ora 09:31, prin intermediul poștei electronice, a recepționat Decizia nr. 2/4/2025 a Comisiei pentru etică și disciplină a Uniunii Avocaților, adoptată la 17.02.2025 în temeiul petiției nr. D3649/2024 din 26.12.2024, depusă de Tudor Dogaru.

Potrivit conținutului deciziei, Comisia pentru Etică și Disciplină a constatat că avocatul Vladislav Pantaz a săvârșit o abatere disciplinară, dispunând aplicarea sancțiunii disciplinare sub formă de amendă în cuantum de 1.000 lei, precum și suspendarea activității sale de avocat.

Menționează că, decizia pârâtului îi afectează drepturile și interesele legitime a reclamantului, invocând, în susținerea acțiunii, că procedura disciplinară a fost desfășurată cu încălcarea principiilor efectivității și imparțialității. Susține că Comisia pentru Etică și Disciplină nu a efectuat o anchetă proprie, completă și contradictorie asupra circumstanțelor de fapt, întrucât nu a audiat niciun martor ocular, nu a dispus expertizarea înregistrărilor video relevante, nu i-a asigurat accesul egal și efectiv la probele administrate și a ignorat împrejurarea că și petiționarul, Tudor Dogaru, a fost sancționat contravențional pentru aceeași faptă.

În susținerea poziției sale reclamantul a făcut trimitere la practica CEDO: cauza Mihai Toma c. României, 2019; Oleksandr Volkov c. Ucraina, 2013; art. 6 §1 CEDO și jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (ex: Kapetanios c. Grecia, 2017); cauza Constantinescu c. României (2000).

Referitor la pretinsul refuz neîntemeiat al cererii de recuzare a unor membri ai Comisiei, reclamantul a susținut că cererea de recuzare formulată împotriva membrilor Cristina Sultan și

Anatolie Barbacar a fost respinsă în mod superficial, deși existau suspiciuni rezonabile cu privire la lipsa imparțialității acestora. Totodată, acesta a arătat că motivarea soluției de respingere nu a avut în vedere probele prezentate, ci s-a întemeiat pe considerații abstracte referitoare la pretinsa „libertate de participare la adunări publice".

Referitor la lipsa legăturii directe dintre fapta imputată și activitatea profesională de avocat, reclamantul a susținut că, în mod neîntemeiat, Comisia a reținut că incidentul s-ar fi produs în cadrul exercitării profesiei de avocat, bazându-se exclusiv pe împrejurarea că persoanele prezente l-ar fi perceput în această calitate. Potrivit reclamantului, această concluzie este una speculativă și lipsită de suport probator, fiind contrară cerinței existenței unei legături funcționale între fapta imputată și exercitarea atribuțiilor profesionale ale avocatului. Acesta a arătat că simpla deținere a calității de avocat nu este suficientă pentru angajarea răspunderii disciplinare, fiind necesar ca fapta să fi fost săvârșită în exercitarea atribuțiilor legale specifice profesiei. Totodată, reclamantul a invocat caracterul disproporționat și neindividualizat al sancțiunii aplicate, susținând că suspendarea activității profesionale nu este justificată, întrucât Comisia nu a indicat existența unor prejudicii concrete aduse imaginii profesiei și nici nu a demonstrat existența unui pericol real pentru profesie sau pentru societate. În opinia reclamantului, măsura suspendării constituie o sancțiune cu caracter excepțional, care poate fi dispusă numai în cazuri temeinic justificate, condiții ce nu se regăsesc în motivarea deciziei contestate.

Totodată, reclamantul a invocat lipsa unei motivări suficiente și coerente a deciziei contestate, susținând că aceasta este redactată în termeni vagi, întemeiați pe expresii generale și judecăți de valoare, precum „a pătat imaginea profesiei" și „comportament huliganic", fără un fundament probator concret și fără o corelare efectivă între aceste aprecieri și faptele ori circumstanțele reținute de Comisie.

Astfel, notează că aceasta contravine art. 31, 118 Cod administrativ, care impun o motivare completă, clară și bazată pe probele administrate; jurisprudenței CEDO privind dreptul la o motivare reală și verificabilă (ex: *Hirvisaari c. Finlandei,* 2001).

Referitor la lipsa unei anchete proprii și a unui examen obiectiv al circumstanțelor cauzei, reclamantul a susținut că Comisia nu a desfășurat o investigație efectivă pentru a verifica condițiile în care s-a produs incidentul, persoana care a inițiat conflictul, în contextul în care ambii participanți au fost sancționați contravențional, dacă faptele imputate întrunesc elementele unei abateri disciplinare și dacă acestea prezentau o legătură funcțională directă cu exercitarea profesiei de avocat. În opinia reclamantului, în lipsa acestor verificări, Comisia și-a fundamentat concluziile pe presupuneri și aprecieri automate, iar nu pe fapte dovedite, încălcând astfel principiul proporționalității sancțiunii și principiul loialității procedurale.

Referitor la pretinsa apreciere eronată a calității în care a fost săvârșită fapta imputată, reclamantul a susținut că, în mod neîntemeiat, Comisia a reținut că persoanele prezente l-ar fi perceput în calitate de avocat și că incidentul s-ar fi produs în exercitarea profesiei. Potrivit reclamantului, această concluzie este lipsită de suport factual și juridic, întrucât decizia nu identifică persoanele care l-ar fi perceput în această calitate și nici nu indică existența unor probe din care să rezulte o asemenea împrejurare. Totodată, acesta a arătat că percepția subiectivă a unor terți nu poate fi echivalată cu exercitarea efectivă a atribuțiilor profesionale ale avocatului, iar fapta imputată s-ar fi produs în contextul unui conflict verbal desfășurat în cadrul unei ședințe tensionate, fără a avea o legătură directă cu activitatea de consultanță, reprezentare sau apărare a unui client.

Atestă că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în special

hotărârii pronunțate în cauza *Morice c. Franței* (Marea Cameră, 2015), avocatul este responsabil pentru acțiunile sale în exercitarea profesiei, însă răspunderea disciplinară nu se poate extinde automat asupra oricărei conduite în care acesta este „recunoscut ca avocat", ci doar dacă există o legătură funcțională clară între fapta comisă și activitatea profesională.

Referitor la critica privind individualizarea sancțiunii și temeinicia aplicării acesteia, reclamantul a susținut că Comisia a aplicat cumulativ amenda în cuantum de 1.000 lei și măsura suspendării activității de avocat, fără a justifica în ce măsură această sancțiune este proporțională cu gravitatea faptei imputate. Acesta a arătat că incidentul a avut loc într-un context tensionat, cu participarea ambelor părți, fără existența unor consecințe prejudiciabile dovedite, iar fapta a avut la bază un act sancționat contravențional drept „huliganism nu prea grav". Reclamantul a invocat că, potrivit jurisprudenței naționale și internaționale, sancțiunea disciplinară trebuie individualizată în funcție de circumstanțele concrete ale cauzei, conduita anterioară a persoanei sancționate, caracterul repetitiv al faptei, prejudiciul cauzat și gradul real de pericol social al acesteia. În acest context, acesta a susținut că suspendarea activității profesionale nu se justifică în lipsa unor antecedente disciplinare, a unui prejudiciu grav adus imaginii profesiei sau a demonstrării faptului că fapta a fost săvârșită în cadrul exercitării profesiei de avocat ori prin abuz de această calitate. Totodată, reclamantul a menționat că suspendarea activității avocatului reprezintă o sancțiune severă, care necesită o motivare detaliată și temeinică, în special în situațiile în care nu rezultă existența unui pericol concret pentru public sau pentru integritatea profesiei.

Astfel, consideră că constatările din decizia pârâtului sunt eronate, bazate pe presupuneri și interpretări greșite ale circumstanțelor de fapt, iar concluziile Comisiei încalcă prezumția de nevinovăție și au caracter arbitrar. Totodată, acesta a invocat încălcarea principiului proporționalității, prevăzut de Codul administrativ, prin aplicarea unei sancțiuni nejustificate.

Reține că, conform art.2 alin. (1) Cod administrativ, prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanților la raporturile administrative, atribuțiile autorităților publice administrative și ale instanțelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile și obligațiile participanților în procedura administrativă și cea de contencios administrativ.

Potrivit art. 3 din Codul administrativ, legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținîndu-se cont de interesul public și de regulile statului de drept.

În concluzii, reclamantul susține că decizia contestată este afectată de lipsa unei investigații efective și imparțiale, de atribuirea unei valori excesive unui act administrativ necontestat, de confundarea percepției subiective cu realitatea juridică privind exercitarea profesiei, precum și de aplicarea nejustificată a unei sancțiuni duble, fără respectarea principiului proporționalității și fără o motivare individualizată.

Făcând referire la prevederile art. art. 2, 3, 17, 18, 31, 32, 39, 118, 119, 189, 206, 209, 211, 212, 224 din Codul administrativ, solicită reclamantul:

1. Anularea Deciziei nr. 2/4/2025 din 17.02.2025, emisă de Comisia pentru Etică și Disciplină din cadrul Uniunii Avocaților din Republica Moldova, prin care reclamantului i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară.

2. Obligarea Uniunii Avocaților din Republica Moldova să publice pe pagina sa web

hotărârea judecătorească prin care a fost anulată decizia disciplinară contestată.

Obiecțiile pârâtului:

La 28.07.2025, reprezentantul autorității pârâte, din cadrul Uniunii Avocaților din Republica Moldova, a depus referință la cererea de chemare în judecată, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată. (f.d.35-45)

În ședința de judecată:

Reclamantul, Pantaz Vladislav, a susținut integral argumentele expuse în cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea pretențiilor în modul în care au fost formulate.

Reprezentantul autorității pârâte, din cadrul Comisiei pentru etică și disciplină a Uniunii Avocaților din Republica Moldova, Baran Victor, a pledat pentru respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată, pe motivele de fapt și de drept invocate în referință.

Terțul, Dogaru Tudor, a susținut poziția autorității pârâte și a pledat pentru respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată.

Aprecierea instanței de judecată:

Examinând cererea de chemare în judecată, audiind explicațiile participanților la proces, cercetând probele anexate la dosar în ansamblu şi interconexiunea lor, studiind normele legii aplicabile, instanța de judecată ajunge la concluzia că, cererea de chemare în judecată depusă de Pantaz Vladislav împotriva Uniunii Avocaților din Republica Moldova, Comisia pentru etică și disciplină, terț Dogaru Tudor, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil, este **admisibilă** și pasibilă de a fi **respinsă,** din următoarele considerente.

Conform art. 2 alin. (1) Cod administrativ, prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanților la raporturile administrative, atribuțiile autorităților publice administrative și ale instanțelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile și obligațiile participanților în procedura administrativă și cea de contencios administrativ.

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Potrivit art. 93 alin. (1)-(3) din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Conform art. 189 alin. (1) și (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ poate fi înaintată şi atunci când autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere.

În acord cu art. 195 din Codul administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169–171.

Din textul revendicărilor formulate în acțiune, reclamantul, prin prezenta acțiune, solicită anularea Deciziei nr. 2/4/2025 din 17.02.2025, emisă de Comisia pentru Etică și Disciplină din cadrul Uniunii Avocaților din Republica Moldova, precum și obligarea pârâtului să publice pe pagina sa web hotărârea judecătorească prin care a fost anulată decizia disciplinară contestată.

Admisibilitatea acțiunii de contencios administrativ.

Conform prevederilor art. 189 alin. (1) și (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Conform art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art.11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

În condițiile cauzei deduse judecății, Decizia nr. 2/4/2025 din 17.02.2025, emisă de Comisia pentru Etică și Disciplină din cadrul Uniunii Avocaților din Republica Moldova, constituie în sine act administrativ individual defavorabil pentru reclamant, pasibil controlului judecătoresc în ordinea contenciosului administrativ.

În conformitate cu art. 191 alin.(1) Cod administrativ, cu excepția cazurilor prevăzute la alin.(2) și (3), judecătoriile soluționează în fond toate acțiunile în contencios administrativ.

Așadar, în temeiul art. 191 alin.(1) Cod administrativ controlul de legalitate a actelor emise de Uniunea Avocaților din Republica Moldova este de competența Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, or aceste acte nu se regăsesc în excepțiile de la alin.(2) și (3) a art.191 Cod administrativ. Astfel, acțiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamant cu respectarea competenței jurisdicționale și teritoriale.

Conform art. 206 alin.(1) Cod administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Astfel, reclamantul a formulat o acțiune în contestare.

Cu referire la condiția de respectare a procedurii prealabile, conform art. 208 alin. (1) Cod administrativ, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepțiile prevăzute de lege.

Conform art. 163 lit. c) Cod administrativ, procedura de examinare a cererii prealabile nu se efectuează dacă legea prevede expres adresarea nemijlocită în instanța de judecată.

Potrivit art. 42 alin. (6) din Legea cu privire la avocatură nr. 1260 din 19.07.2002, Hotărârile Comisiei pentru etică și disciplină și ale Comisiei de cenzori se contestă în instanța de contencios administrativ în conformitate cu prevederile Codului administrativ, fără a recurge la procedura prealabilă.

Așa cum rezultă din actele cauzei, acțiunea în contencios administrativ a fost înaintată la data de 12.06.2025, iar Decizia nr. 2/4/2025 din 17.02.2025, emisă de către Comisia pentru etică și disciplină din cadrul Uniunii Avocaților din Republica Moldova, i-a fost adusă la cunoștință reclamantului la 12.05.2025, fapt care denotă respectarea termenului de înaintare a acțiunii de către acesta.

Prin urmare, instanța de judecată a constatat că motive de inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) Cod administrativ în privința acțiunii de contencios administrativ înaintate, nu se regăsesc. Așadar, acțiunea este **admisibilă** și pe cale de consecință se va purcede la examinarea fondului acesteia.

Cu privire la fondul cauzei.

Potrivit art. 219 din Cod administrativ, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete şi pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării şi aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt şi de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces.

Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

Instanța de judecată poate avea o discuție juridică cu participanții la proces sau poate da în scris indicații cu privire la situația de drept a cauzei examinate.

Materialele cauzei denotă că, la data de 23.12.2024, în adresa Comisiei pentru etică și disciplină a Uniunii Avocaților a parvenit plângerea depusă de cet. Dogaru Tudor împotriva avocatului Pantaz Vladislav, prin care acesta a relatat că, la data de 10.05.2024, ora 14:00, aflându-se în incinta Preturii Botanica, mun. Chișinău, str. Teilor nr. 10, unde se desfășura adunarea creditorilor în cadrul unui proces de insolvabilitate, ar fi fost agresat verbal și fizic de către avocatul Pantaz Vladislav. (f.d. 1-1 verso din dosar administrativ)

La data de 09.08.2024, de către Inspectoratul de Poliție Botanica a fost întocmit, în privința cet. Pantaz Vladislav, procesul-verbal seria/nr. *****, cu privire la contravenție în temeiul art. 354 alin. (1) din Codul contravențional, fiindu-i aplicată sancțiunea sub formă de amendă în cuantum de 30 unități convenționale (1.500 lei). (f.d. 8 din dosar administrativ)

La data de 03.02.2025, la ședința Comisiei pentru etică și disciplină a Uniunii Avocaților s-a dispus intentarea procedurii disciplinare în privința avocatului Pantaz Vladislav, licența *****.

La data de 17.02.2025, Comisia pentru etică și disciplină din cadrul Uniunii Avocaților din Republica Moldova a emis decizia nr. 2/4/2025, prin care a dispus:

1. A constata în acțiunile avocatului Vladislav Pantaz, titular al licenței pentru exercitarea profesiei de avocat nr. ***** din *****, comiterea abaterii disciplinare.
2. Luând în considerație gravitatea abaterilor, circumstanțele în cauză, şi comportamentul avocatului, a-i aplica avocatului Vladislav Pantaz, titularul licenței pentru exercitarea profesiei de avocat nr. *****, eliberată la *****, sancțiunea disciplinară sub formă de amendă în mărime de 1000 (una mie) lei.
3. A suspenda activitatea avocatului Vladislav Pantaz, în conformitate cu prevederile art. 13 alin. (1) lit. f) şi art. 57 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 1260-XV din 19.07.2002 cu privire la avocatură.
4. A transmite Consiliului Uniunii Avocaților şi Baroul Avocaților Chişinău prezenta Decizie în conformitate cu prevederile art. 48 alin. (18) din Statutul profesiei de avocat.
5. A transmite Secretarului general şi contabilului - şef al Uniunii Avocaţilor prezenta Decizie

6. A publica prezenta decizie pe pagina web oficială a Uniunii Avocaţilor din Republica Moldova.
7. Prezenta decizie intră în vigoare la data adoptării şi poate fi contestată la Judecătoria Chişinău sediul Rîşcani (mun. Chişinău, str. Kiev, nr. 3) în termen de 30 zile de la comunicare. (f. d. 33-39 verso din dosar administrativ)

Nefiind de acord cu decizia din data de 17.02.2025, emisă de Comisia pentru etică și disciplină din cadrul Uniunii Avocaților din Republica Moldova, la data de 12.06.2025, reclamantul a depus cerere de chemare în judecată. (f. d. 6-12)

Potrivit art. 1 alin.(1) din Legea cu privire la avocatură nr. 1260 din 19.07.2002, profesia de avocat este exercitată de persoane calificate şi abilitate, conform legii, să pledeze şi să acţioneze în numele clienţilor lor, să practice dreptul, să apară în faţa unei instanţe judecătoreşti sau să consulte şi să reprezinte în materie juridică clienţii lor.

Potrivit art. 3 din Legea nr. 1260/2002 cu privire la avocatură, avocatura se bazează pe următoarele principii:

a) asigurarea dreptului la apărare garantat de Constituţie;

b) libertate şi independenţă în activitatea de avocat;

c) democratism şi colegialitate în raporturile dintre avocaţi;

d) apartenenţă benevolă la asociaţiile profesionale de avocaţi;

e) asigurarea legalităţii şi umanismului.

Potrivit art. 9 din Legea nr. 1260/2002 cu privire la avocatură, asistenţa juridică acordată de avocat trebuie să corespundă bunelor practici profesionale în materie juridică, normelor materiale şi procedurale şi să rezulte dintr-o conduită profesională şi corectă.

Potrivit art. 13 din Legea nr. 1260/2002, (1) Activitatea de avocat se suspendă: a) în temeiul cererii scrise a avocatului, din momentul depunerii originalului licenței și a legitimației de avocat, cu ulterioara consemnare a acestui fapt, în termen de 3 zile lucrătoare, în Lista avocaților care au dreptul de a exercita profesia de avocat; b) în caz de incompatibilitate, pe durata existenței acestei stări; c) pe perioada interdicției de a activa, dispusă prin hotărâre judecătorească sau decizie de aplicare a sancțiunii disciplinare, din ziua rămânerii irevocabile a hotărârii judecătorești sau din ziua publicării deciziei cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare pe pagina web oficială a Uniuni Avocaților, la rubrica „Actele UA recente”; d) pe perioada aplicării măsurii preventive privative de libertate; e) în cazul neefectuării de către avocat a defalcărilor în bugetul Uniunii Avocaților, la expirarea a 6 luni de la termenul scadent, până la achitarea integrală a restanței; f) la expirarea termenului prevăzut la art. 57 alin. (1) lit. c), până la plata amenzii.

(2) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. b)–f), licența și legitimația avocatului a cărui activitate este suspendată se transmit, în termen de 10 zile lucrătoare, Consiliului Uniunii Avocaților, unde se păstrează pe parcursul perioadei de suspendare a activității de avocat.

(3) La epuizarea circumstanțelor care au dus la suspendarea activității de avocat, avocatul depune, la Uniunea Avocaților, cerere de consemnare a reluării activității de avocat, cu anexarea actelor ce justifică epuizarea circumstanțelor care au stat la baza suspendării.

(4) Suspendarea și reluarea activității de avocat se consemnează de către secretarul general al Uniunii Avocaților, în cel mult 3 zile lucrătoare, în Lista avocaților care au dreptul de a exercita profesia de avocat. Această listă se publică pe pagina web oficială a Uniunii Avocaților, la rubricile „Lista avocaților” și „Actele UA recente”, iar copia ei se remite Ministerului Justiției.

(5) Desfășurarea activității de avocat pe perioada suspendării constituie abatere disciplinară gravă.

Potrivit art. 44 alin. (2) din Legea nr. 1260/2002 cu privire la avocatură, Comisia pentru etică şi disciplină:

a) examinează plîngerile privind acţiunile avocaţilor şi avocaţilor stagiari;

b) analizează cazurile de încălcare de către avocaţi şi avocaţii stagiari a disciplinei şi a normelor de etică profesională;

c) intentează proceduri disciplinare în privinţa avocaţilor şi avocaţilor stagiari;

d) adoptă decizii corespunzătoare în procedura disciplinară;

e) aprobă modelul declaraţiei sub jurămînt şi al chestionarului de evaluare a bunei reputaţii.

Potrivit art. 54 alin. (1), lit. k) din Legea nr. 1260/2002 cu privire la avocatură, avocatul este obligat să respecte normele Codului deontologic al avocatului şi prevederile statutului profesiei de avocat.

Potrivit art. 56 din Legea nr. 1260/2002 cu privire la avocatură, (1) Încălcarea prevederilor prezentei legi, ale altor acte normative ce reglementează activitatea de avocat, precum şi încălcarea gravă a normelor Codului deontologic al avocatului constituie temei pentru tragerea la răspundere disciplinară a avocatului. (2) Sesizările referitoare la acţiunile avocaţilor, precum şi informaţia cu privire la abaterile disciplinare comise de avocat în timpul exercitării atribuţiilor profesionale, se examinează de către Comisia pentru etică şi disciplină. În cazul existenţei unor temeiuri suficiente, comisia dispune efectuarea unui control. Controlul se efectuează de către membrii comisiei sau se pune în sarcina baroului. (3) Comisia pentru etică şi disciplină trebuie să solicite avocatului căruia i-a fost intentată procedura disciplinară explicaţii în scris, acte şi alte materiale necesare pentru adoptarea unei decizii obiective. (4) În cazul în care se adeveresc unele abateri comise de avocat, preşedintele Comisiei pentru etică şi disciplină prezintă materialele despre avocatul în cauză spre examinare comisiei. (5) Examinarea de către Comisia pentru etică şi disciplină a materialelor ce ţin de abaterile disciplinare constituie o procedură disciplinară. (6) Comisia pentru etică şi disciplină adoptă una din următoarele decizii:

a) privind aplicarea sancţiunii disciplinare;

b) privind efectuarea unui control suplimentar;

c) privind lipsa încălcărilor în acţiunile avocatului;

d) privind încetarea procedurii, în cazurile stabilite de prezenta lege.

(7) Decizia Comisiei pentru etică şi disciplină se face publică.

(8) Avocatul căruia i s-a intentat o procedură disciplinară este în drept să asiste la examinarea chestiunii privind tragerea lui la răspundere disciplinară şi să dea explicaţii.

Potrivit art. 57 alin. (1)-(2) din Legea nr. 1260/2002 cu privire la avocatură, Sancţiuni disciplinare sînt:

a) avertizarea;

b) mustrarea;

c) amenda de la 1000 la 3000 de lei, care se face venit la bugetul Uniunii Avocaţilor. Plata amenzii se face în termen de 30 de zile de la data emiterii deciziei privind aplicarea sancţiunii disciplinare sub formă de amendă;

d) suspendarea activităţii de avocat (în temeiul art. 13 alin.(1) lit. c) şi d);

e) retragerea licenţei pentru exercitarea profesiei de avocat (în temeiul art.25 alin.(1).

(1^1) Sancțiuni disciplinare pentru avocații stagiari sunt:

a) avertismentul;

b) mustrarea;

c) amenda de la 500 la 1000 de lei;

d) suspendarea stagiului profesional până la 6 luni;

e) excluderea de la stagiul profesional.

(2) La aplicarea sancţiunii disciplinare se ţine cont de gravitatea abaterii, de circumstanţele în care a fost comisă, de activitatea şi comportamentul avocatului sau avocatului stagiar.

Potrivit art. 59 din Statutul profesiei de avocat din 29.01.2011, (1) Avocaţii răspund disciplinar pentru acţiunile prin care se încalcă prevederile Legii, ale normelor Codului deontologic al avocatului, ale prezentului Statut şi prevederile altor acte normative ce reglementează activitatea avocaturii. (2) Avocatul căruia i s-a intentat o procedură disciplinară este în drept să asiste la examinarea chestiunii privind tragerea lui la răspundere disciplinară şi să dea explicaţii nemijlocit Comisiei pentru etică şi disciplină.

Potrivit pct. 1, alin. (3) din Codul deontologic al avocaților, în exercitarea profesiei, avocatul este obligat să acționeze pentru a asigura accesul liber la justiție și dreptul persoanei la un proces echitabil, să contribuie, prin toate mijloacele legale, la protejarea profesiei, demnității și onoarei corpului de avocați.

Alin. (1), cap. VII din Codul deontologic al avocaților, stabilește regulile de comportament al avocatului în societate, avocatul va avea un comportament demn care să nu prejudicieze imaginea profesiei în societate.

Potrivit art. 225 alin. (1) şi (2) din Codul administrativ, instanţa de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) şi-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) şi-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Instanţa remarcă că, dreptul discreţionar acordă autorităţii un anumit grad de latitudine în ceea ce priveşte decizia de sancţionare, permiţându-i să aleagă dintre mai multe decizii legal admisibile, cea pe care o consideră mai potrivită.

Analizând materialele cauzei în coroborare cu prevederile legale incidente, instanța constată că acțiunea reclamantului urmează a fi respinsă ca neîntemeiată, întrucât actul administrativ contestat a fost emis de către Comisia pentru Etică și Disciplină a Uniunii Avocaților din Republica Moldova în limitele competenței legale și cu respectarea procedurii prevăzute de lege.

Instanța reține că procedura disciplinară a fost inițiată în temeiul unei plângeri depuse de cet. Dogaru Tudor, prin care au fost sesizate acțiuni incompatibile cu exigențele de conduită profesională ale avocatului. Or, Comisia pentru etică și disciplină, în conformitate cu art. 44 alin. (2) și art. 56 din Legea nr. 1260/2002 cu privire la avocatură, are atribuția de a examina plângerile privind acțiunile avocaților, de a analiza eventualele încălcări ale disciplinei și normelor de etică profesională, precum și de a adopta decizii în cadrul procedurii disciplinare.

Instanța apreciază că, contrar susținerilor reclamantului, Comisia nu și-a întemeiat concluziile exclusiv pe afirmațiile petiționarului, ci a examinat ansamblul materialelor disponibile, *inclusiv procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. ***** din 09.08.2024, întocmit în privința reclamantului pentru fapta prevăzută de art. 354 alin. (1) din Codul contravențional, precum și materialele prezentate în cadrul procedurii disciplinare.*

Instanța reține că procesul-verbal cu privire la contravenție nu a fost contestat de către reclamant, fapt confirmat și în cadrul ședinței Comisiei pentru etică și disciplină. În aceste condiții, actul contravențional a produs efecte juridice, iar constatările organului competent cu privire la

existența unui comportament agresiv manifestat în public constituie un element probator relevant pentru aprecierea conduitei reclamantului în cadrul procedurii disciplinare.

Argumentul reclamantului precum că incidentul ar fi reprezentat un conflict reciproc și că și petiționarul ar fi fost sancționat contravențional nu înlătură existența abaterii disciplinare constatate. Răspunderea disciplinară a avocatului are un caracter autonom față de răspunderea contravențională și urmărește protejarea prestigiului profesiei, a încrederii publice în corpul profesional și respectarea standardelor de conduită impuse avocatului. Faptul că un conflict a avut participarea ambelor persoane nu exclude obligația avocatului de a manifesta un comportament compatibil cu statutul său profesional.

Instanța reține că statutul de avocat presupune nu doar exercitarea atribuțiilor de reprezentare și apărare a intereselor clientului, ci și respectarea unor standarde sporite de conduită în societate. În acest sens, art. 54 alin. (1) lit. k) din Legea nr. 1260/2002 obligă avocatul să respecte normele Codului deontologic al avocatului și prevederile Statutului profesiei de avocat, iar potrivit normelor deontologice, avocatul trebuie să manifeste un comportament demn, care să nu prejudicieze imaginea profesiei.

Instanța consideră neîntemeiate argumentele reclamantului referitoare la lipsa legăturii dintre fapta imputată și calitatea sa de avocat. Or, incidentul a avut loc în incinta Preturii Botanica, în cadrul unei adunări a creditorilor desfășurate într-o procedură de insolvabilitate, unde reclamantul participa în calitate de reprezentant al unor creditori. Prin urmare, conduita acestuia nu poate fi analizată exclusiv ca un comportament al unei persoane private, în afara oricărui context profesional, întrucât acesta se afla într-un cadru legat de exercitarea activității sale de avocat.

În ceea ce privește invocarea lipsei unei investigații efective, instanța constată că reclamantului i-a fost oferită posibilitatea de a-și expune poziția, acesta fiind informat despre procedura disciplinară și având dreptul de a prezenta explicații și probe. Faptul că reclamantul a ales să nu depună o referință scrisă în fața Comisiei nu poate fi imputat acesteia ca o încălcare a dreptului la apărare.

Totodată, instanța nu constată existența unei motivări insuficiente a deciziei contestate, întrucât din cuprinsul acesteia rezultă că Comisia a expus circumstanțele de fapt apreciate ca relevante, a indicat temeiurile juridice aplicabile și a prezentat raționamentul care a stat la baza concluziei privind existența abaterii disciplinare. Dezacordul reclamantului cu aprecierea dată de autoritatea disciplinară asupra faptelor și probelor administrate nu poate fi asimilat unei lipse de motivare a actului administrativ.

Referitor la sancțiunea aplicată, instanța reține că aceasta se încadrează în limitele prevăzute de art. 57 din Legea nr. 1260/2002 cu privire la avocatură. La stabilirea sancțiunii, Comisia a avut în vedere gravitatea faptei, circumstanțele concrete ale cauzei și comportamentul avocatului. Aplicarea amenzii în cuantum de 1.000 lei, precum și suspendarea activității avocatului până la achitarea amenzii aplicate reprezintă măsuri prevăzute expres de lege, iar reclamantul nu a demonstrat că acestea ar fi vădit disproporționate în raport cu abaterea constatată.

Instanța apreciază că sancțiunea disciplinară nu are drept scop doar sancționarea unei conduite ilicite, ci și menținerea standardelor de integritate și încredere publică specifice profesiei de avocat. Or, comportamentul agresiv manifestat în cadrul unui eveniment public, constatat printr-un act contravențional definitiv, este apt să afecteze imaginea profesiei și prestigiul corpului profesional.

Cu referire la măsura suspendării activității de avocat aplicată reclamantului, instanța reține că aceasta a fost dispusă de Comisia pentru etică și disciplină în temeiul prevederilor legale incidente, respectiv art. 13 alin. (1) lit. f) și art. 57 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 1260/2002 cu privire la avocatură, ca urmare a aplicării sancțiunii disciplinare sub formă de amendă.

Instanța constată că suspendarea activității de avocat nu constituie o măsură arbitrară, ci reprezintă o consecință juridică prevăzută de cadrul normativ aplicabil în cazul emiterii unei decizii de aplicare a sancțiunii disciplinare. Această măsură are un temei legal expres și urmărește asigurarea efectivității sancțiunii disciplinare dispuse.

Instanța nu poate reține argumentul reclamantului potrivit căruia suspendarea activității ar fi o sancțiune excesivă și disproporționată, întrucât aceasta este o măsură condiționată este prevăzută de lege, iar Comisia dispune de competența de a aprecia gravitatea abaterii disciplinare și consecințele acesteia asupra statutului profesional al avocatului. La individualizarea sancțiunii, Comisia a avut în vedere circumstanțele concrete ale cauzei, inclusiv că fapta a fost săvârșită într-un spațiu public, în contextul exercitării activității profesionale, precum și impactul acesteia asupra imaginii profesiei de avocat.

Instanța subliniază că statutul profesional al avocatului nu se limitează la îndeplinirea atribuțiilor juridice propriu-zise, ci implică respectarea unor exigențe de conduită și în afara strictului cadru procedural, atunci când comportamentul manifestat este de natură să afecteze încrederea publicului în corpul profesional. În acest sens, conduita avocatului trebuie apreciată prin prisma obligației de a manifesta demnitate, echilibru și respect în relațiile cu ceilalți participanți la activități profesionale.

În speță, instanța apreciază că aplicarea sancțiunii disciplinare și a consecinței juridice privind suspendarea activității de avocat nu reprezintă o măsură disproporționată, ci rezultă din necesitatea menținerii standardelor de etică profesională și a responsabilității specifice profesiei de avocat.

Prin urmare, instanța concluzionează că măsura suspendării activității avocatului până la achitarea amenzii aplicate a fost dispusă în conformitate cu prevederile legale aplicabile, fiind justificată prin natura abaterii constatate și scopul urmărit de reglementările disciplinare ale profesiei de avocat.

Coroborând normele legale aplicabile cu circumstanțele de fapt ale cauzei, instanța concluzionează că activitatea administrativă desfășurată de Comisia pentru etică și disciplină a Uniunii Avocaților a fost realizată în limitele competenței legale, fiind legală și temeinică. La examinarea speței, Comisia a cercetat circumstanțele relevante ale cauzei în mod complet și multiaspectual, iar în rezultatul acestei examinări a emis un act administrativ prin care și-a exercitat atribuțiile conferite de lege.

În acest context, instanța reține că pretinsele încălcări invocate de reclamant prin prezenta acțiune nu își găsesc confirmare în raport cu cadrul normativ aplicabil la momentul desfășurării activității administrative. Prin urmare, argumentele reclamantului referitoare la ilegalitatea actului contestat sunt lipsite de suport juridic și urmează a fi respinse.

În aceste circumstanțe, instanța ajunge la concluzia că cererea de chemare în judecată înaintată de Pantaz Vladislav împotriva Uniunii Avocaților din Republica Moldova, Comisia pentru etică și disciplină, terț Dogaru Tudor, cu privire la anularea deciziei nr. 2/4/2025 din 17 februarie 2025, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

Conform art. 224 alin. (1) lit. f) Cod administrativ, examinînd acţiunea în contencios administrativ în fond, instanţa de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri: respinge

acţiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condiţiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a) - e).

În conformitate cu prevederile art. 224-225 din Codul administrativ al Republicii Moldova, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e :

Se respinge ca neîntemeiată acțiunea de contencios administrativ înaintată de Pantaz Vladislav împotriva Uniunii Avocaților din Republica Moldova, Comisia pentru etică și disciplină, terț Dogaru Tudor, cu privire la anularea deciziei nr. 2/4/2025 din 17 februarie 2025.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău sediul Râșcani.

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul **Veaceslav MARTÎNENCO**